



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců
Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci

žalobce: **V. Ž.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Miroslavem Křiváčkem
sídlem Revoluční 16, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **I) P. V.**
II) J. V.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Jaroslavem Skoupým
sídlem Havlíčkova 584, 269 01 Rakovník
III) Z. T.
IV) I. T.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem JUDr. Antonínem Novákem
sídlem U Nikolajky 833/5, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, sp. zn. SZ 061789/2015/KUSK
REG/GP, č. j. 117421/2015/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, sp. zn. SZ 061789/2015/KUSK REG/GP, č. j. 117421/2015/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, JUDr. Miroslava Křiváčka, na náhradě nákladů řízení částku 15.342 Kč.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou osobně dne 30. 10. 2015, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, sp. zn. SZ 061789/2015/KUSK REG/GP, č. j. 117421/2015/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení I) a II) proti usnesení Městského úřadu Rakovník, odboru výstavby a investic (dále jen „stavební úřad“), ze dne 9. 1. 2015, sp. zn. Výst./40164/2014/Ty, č. j. MURA/1571/2015, jako nepřipustná z důvodu, že směřují pouze proti odůvodnění napadeného usnesení. Uvedeným usnesením stavební úřad podle § 156 odst. 2 za přiměřeného užití § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro rozpor s právními předpisy zrušil vyjádření stavebního úřadu ze dne 17. 1. 2014, sp. zn. Výst./57793/2013/Ty, č. j. MURA/400/2014, a to s účinky již ode dne vydání rušeného vyjádření. Předmětným vyjádřením stavební úřad ověřil podle § 125 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 257/2013 Sb. (dále jen „stavební zákon“) pasport stavby kůlny, která není zapsána v katastru nemovitostí a která se nachází na pozemcích st. p. č. x a st. p. č. x v k. ú. N. u S. v obci S. (dále též „sporná stavba“).
- 2 Žalobce považuje skutečnost, že jeho odvolání bylo zamítnuto jako nepřipustné, aniž by byly věcně vypořádány jeho důvody, za zásadní porušení jeho práv. V jediném žalobním bodě namítá, že napadené rozhodnutí vychází z chybného názoru, že žalobce s výrokem usnesení stavebního úřadu souhlasil. Jak je totiž zřejmé z obsahu podaného odvolání, žalobce v něm výslovně uvedl, že s usnesením (tedy jeho výrokem, který podrobně popsal) nesouhlasí. Závěr žalovaného, že odvolání brojí pouze proti odůvodnění, je tudíž nepravdivý a napadené rozhodnutí se zakládá na neexistujícím důvodu.
- 3 Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí nemá řešit majetkové vztahy a vlastnictví jednotlivých nemovitostí, neboť to žalovanému ani nepřisluší. Napadené rozhodnutí narovnávalo skutkový stav, kdy výroková část směřuje ke zrušení usnesení stavebního úřadu, které rušilo ověření pasportu na stavbu kůlny, jenž byl vydán na základě chybného podkladu (zastavěná plocha neodpovídala rozhodnutí o povolení stavby, navíc byla stavba postavena na cizím pozemku). Protože stavební úřad následně usoudil, že se jedná jak o neoprávněnou, tak i nepovolenou stavbu, využil v souladu se zákonem opravný prostředek, jímž nezákonný úkon správního orgánu odstranil. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
- 4 Žalobce v replice namítá, že se žalovaný účelově zcela vyhnul vyjádření k předmětu podané žaloby, neboť nevysvětluje, proč jeho odvolání označil za nepřipustné, ač k tomu neměl žádný právní důvod. Výroková část napadeného rozhodnutí ani nesměřuje ke zrušení usnesení stavebního úřadu, jak tvrdí žalovaný, ale k zamítnutí odvolání žalobce nesprávně označeného za neoprávněné. Navíc vyjádření uvádí zcela jiné důvody vedoucí k závěru o nepřipustnosti odvolání, než byly obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce tedy setrvává na tom, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces tím, že jeho odvolání bylo zamítnuto jako nepřipustné na základě neexistujícího důvodu, že údajně směřuje jen proti odůvodnění usnesení stavebního úřadu.

- 5 Osoby zúčastněné na řízení č. I) a II) jako vlastníci pozemku st. p. č. x k vyjádření žalovaného uvedly, že žalovaný patrně vůbec nechápe podstatu podané žaloby. V dané věci jde o porušení procesních práv žalobce (ale i jejich procesních práv) tím, že žalovaný odvolání v důsledku flagrantního porušení ustanovení § 81 a násl. (zejm. pak § 89 odst. 2 a § 90) správního řádu věcně vůbec neprojednal z důvodů, které hrubě odporují obsahu podaných odvolání. Oni sami žalobu nepodali jen proto, že byli žalobcem vyrozuměni o tom, že žalobu podá sám. V žádném případě nejde o nějaké řešení majetkových vztahů a určování vlastnictví k nemovitostem. K ověření pasportu pak osoby zúčastněné na řízení I) a II) konstatují, že ověření pasportu stavby stavebním úřadem bylo zcela správné, neboť postup podle § 125 stavebního zákona má pouze technický charakter a jeho účelem je získání dokumentace skutečného provedení stavby. Nesmyslná je naopak argumentace osob zúčastněných na řízení III) a IV), že se tím má údajně legalizovat černá stavba, neboť pokud se zjistí rozdíl mezi původním povolením a skutečným provedením stavby, lze postupovat podle § 129 stavebního zákona.
- 6 Osoby zúčastněné na řízení III) a IV) jako vlastníci pozemku st. p. č. x označily postup žalobce spočívající v podání žaloby za zneužití práva, neboť jejím jediným cílem je zajistit splnění podmínek pro zápis stavby kolny do katastru nemovitostí bez ohledu na skutečnost, že stavba se nachází na jejich pozemku bez jejich souhlasu a byla provedena v rozporu se stavebním povolením. Legalizace takové stavby postupem podle § 125 stavebního zákona by však byla obcházením zákona, neboť má být postupováno podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona upravujícího odstranění stavby. Z odvolání žalobce pak podle nich nelze zjistit, čeho se žalobce domáhá a v čem spatřoval rozpor usnesení stavebního úřadu s právními předpisy, popř. jeho nesprávnost či vady předcházejícího řízení. V odvolání žalobce pouze polemizoval s tím, zda je stavba skutečně neoprávněná a nepovolená. Žalobce sám v odvolání uvádí, že kdyby předchozí majitel věděl, že k výstavbě sporné stavby má dojít na jeho pozemku, proti stavbě by zasáhl. K tomu osoby zúčastněné na řízení III) a IV) uvádějí, že v situaci, kdy předchozí majitel jejich pozemku při vyslovení souhlasu se stavbou jednal v omylu a nevěděl, že se stavba bude realizovat na jeho pozemku, je třeba vycházet z toho, že zde absentuje vážný a určitý souhlas. Žalobce tak zjevně nebrojil proti výroku usnesení stavebního úřadu, neboť jinak by netvrdil, že stavba je neoprávněná. Kromě toho žalobce v odvolání tvrdil, že stavba je v rozsahu 16 m² povolená a ve zbylém rozsahu nepovolená, což však podle osob zúčastněných na řízení III) a IV) není možné, neboť v důsledku její realizace v rozporu se stavebním povolením je nepovolená jako celek. Tudíž žalobce v odvolání fakticky konstatuje i nepovolení stavby. Výrok usnesení zrušujícího vyjádření o potvrzení pasportu stavby přitom vychází právě z toho, že jde o stavbu neoprávněnou a nepovolenou, proto odvolací argumentace tvrdící totéž nenapadá výrok usnesení, nýbrž jen jeho odůvodnění.
- 7 Z listin založených ve správním spise soud zjistil, že osoby zúčastněné na řízení III) a IV) opakovaně iniciovaly u stavebního úřadu zahájení řízení o odstranění sporné stavby v roce 2011 i 2012, stavební úřad však takové řízení nezahájil s argumentem, že není znám vlastník stavby (o její vlastnictví totiž probíhal spor mezi osobami zúčastněnými na řízení). Dne 2. 12. 2013 požádal žalobce o ověření pasportu sporné stavby s tím, že jde o stavbu z doby před rokem 1956. Kromě dokumentace skutečného provedení stavby a geometrického plánu k oddělení pozemků, doložil i rozsudek Okresního soudu v Rakovníku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 5 C 142/2011-196,

který nabyl právní moci dne 11. 7. 2012 a jímž byla zamítnuta žaloba osob zúčastněných na řízení I) a II) proti osobám zúčastněným na řízení III) a IV) na určení vlastnictví sporné stavby. Soud přitom dospěl k závěru, že vlastníkem sporné stavby, jež byla postavena tehdejšími vlastníky pozemku st. p. č. x svépomocí v letech 1986 – 1987, se stal v dědickém řízení žalobce, který sice projevil vůli ji kupní smlouvou ze dne 27. 4. 2010 převést na osoby zúčastněné na řízení I) a II) spolu s pozemkem st. p. č. x a dalšími nemovitými věcmi, avšak k převodu vlastnictví nedošlo, neboť se jednalo o stavbu podléhající zápisu do katastru nemovitostí (nejedná se o drobnou stavbu), která však v katastru nemovitostí zapsána není. Soud také konstatoval, že stavebník nedodržel podmínky Místního národního výboru Senomaty, který ve sdělení ze dne 14. 8. 1985 (jež bylo přiloženo již dříve s jedním z podnětů k zahájení řízení o odstranění nepovolené stavby) souhlasil s výstavbou kolny na náradí o rozměrech 16 m² u domu v N. č. p. x. Stavebník však vybudoval kolnu o výměře zastavěné plochy 22,05 m², a to nejen na svém pozemku st. p. č. x, ale zčásti i na pozemku st. p. č. x. Stavební úřad po ústním jednání s místním šetřením konaném dne 30. 12. 2013 vydal s datem 17. 1. 2014 vyjádření, v němž konstatoval, že ověřil pasport stavby podle § 125 stavebního zákona, protože se žádná dokumentace sporné stavby nedochovala, a že potvrzuje existenci sporné stavby na pozemcích st. p. č. x a st. p. č. 56, neřeší tím však vlastnické vztahy k nemovitostem. Současně na předložené dokumentaci skutečného provedení stavby vyznačil s datem 17. 1. 2014 její ověření stavebním úřadem.

- 8 Dne 18. 3. 2014 uplatnily osoby zúčastněné na řízení III) a IV) další podnět na odstranění stavby a napadly potvrzení pasportu stavby s tím, že navrhly jeho zrušení pro nezákonnost podle § 156 odst. 2 správního řádu. Usnesením ze dne 25. 8. 2014 stavební úřad ověření pasportu stavby zrušil z důvodu, že pasport stavby lze ověřit pouze vlastníkem stavby, a ten je sporný. Toto usnesení žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 12. 2014 k odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení I) a II) zrušil pro nepřezkoumatelnost, přičemž konstatoval, že z rozhodnutí soudů jednoznačně vyplývá, že vlastníkem sporné stavby je žalobce. Dne 9. 1. 2015 stavební úřad opětovně ověření pasportu sporné stavby zrušil. Tentokrát již zrekapituloval úřední postup předcházející vydání usnesení a podklady, z nichž vychází, přičemž uvedl, že nemá komu nařídit odstranění sporné stavby, neboť vlastník stavby není znám. Konstatoval, že dodatečně zjistil rozpor mezi povolením z roku 1985 (zastavěná plocha 16 m²) a geometrickým plánem a pasportem sporné stavby (zastavěná plocha cca 21 m²). Sporná stavba je tak nejen nepovolená, ale i neoprávněná, protože přesahuje na cizí pozemek. Stavba v rozsahu přebytečných 5 m² je podle stavebního úřadu nepovolená a nemá vlastníka.
- 9 Proti tomuto usnesení podal vedle osob zúčastněných na řízení I) a II) odvolání i žalobce, v němž uvedl, že s usnesením stavebního úřadu nesouhlasí a požaduje jeho zrušení. Přitom vyvracel závěr stavebního úřadu, že sporná stavba je stavbou neoprávněnou poukazem na to, že tehdejší vlastník pozemku st. p. č. x se stavbou souhlasil, přičemž i po pozdějším zjištění, že stavba se ve skutečnosti svou převážnou částí nachází na jeho pozemku, na svém souhlasu nic nezměnil. Stavebník byl podle žalobce ostatně v dobré víře, že staví na svém pozemku, a danou situaci umožňuje nový občanský zákoník jednoduše vyřešit. Dále žalobce namítl, že v předchozím řízení již Okresní soud v Rakovníku uzavřel, že vlastníkem celé stavby je žalobce, takže názor stavebního úřadu, že část stavby přesahující povolenou plochu 16 m² je nepovolená a nemá vlastníka, je mylný. Nakonec žalobce uvedl, že ověřený pasport

stavby je nezbytným předpokladem pro zápis stavby do katastru nemovitostí, v návaznosti na což by bylo možné vypořádat vlastnictví stavby. Zrušením ověření pasportu však stavební úřad vypořádání vlastnictví podle nového občanského zákoníku znemožnil.

- 10 Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2015 však obě odvolání zamítl jako nepřipustná. V odůvodnění žalovaný uvedl, že se shodl s argumentací všech účastníků, že stavební úřad nemůže legalizovat tzv. černou stavbu podle § 125 stavebního zákona, povolenost stavby musí být řádně prokázána a následně by mělo být postupováno podle § 129 stavebního zákona. Stavební úřad správně zrušil ověření pasportu stavby, avšak s nesprávnou argumentací. Jak je správně uvedeno v podáních účastníků, měl stavební úřad konstatovat pouze porušení § 125 stavebního zákona a neměl se pouštět do otázek vlastnického práva, které ostatně nikdo z účastníků nezpochybňuje. Dále pak konstatuje, že všichni účastníci souhlasí s výrokovou částí usnesení, nenamítají, že by byla špatně, jen se neztotožňují s argumentací stavebního úřadu, jelikož ta řeší majetkové vztahy, což stavebnímu úřadu nepřísluší. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 2. 9. 2015.
- 11 Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Pokud jde o aktivní legitimaci žalobce, soud nemá (na rozdíl od nevysvětlených pochyb stavebního úřadu) žádnou pochybnost o tom, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku ze dne 20. 6. 2012, č. j. 5 C 142/2011-196, bylo jednoznačně konstatováno, že sporná stavba je ve vlastnictví právě žalobce. Byť takto závazně rozhodl soud jen ve vztahu mezi osobami zúčastněnými na řízení jakožto účastníky uvedeného soudního řízení, je zřejmé, že žalobce tento závěr nerozporuje a ani stavební úřad neuvádí jakýkoliv důvod, proč by ze závěrů tohoto rozsudku neměl soud ve smyslu § 52 odst. 2 věty druhé s. ř. s. vycházet. V této souvislosti také soud konstatuje, že soudní přezkum napadeného rozhodnutí není vyloučen ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s., neboť jde o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Jak žalobce jasně vysvětlil, ověřený pasport sporné stavby je nutným podkladem pro její zápis do katastru nemovitostí, bez nějž žalobce není schopen splnit svůj smluvní závazek z kupní smlouvy převést na osoby zúčastněné na řízení I) a II) vlastnické právo i ke sporné stavbě jakožto příslušenství převáděných nemovitých věcí. Usnesení, jímž bylo ověření pasportu zrušeno, stejně jako napadené rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce proti takovému usnesení zamítnuto, tudíž zcela evidentně zasahuje do právní sféry žalobce, přičemž samy o sobě naplňují i formální znaky rozhodnutí. Ostatně soudní přezkum takových rozhodnutí připouští i správní praxe (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 A 86/2011-42, publikovaný pod č. 2955/2014 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 170/2015-58).
- 12 Soud proto posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněného žalobního bodu, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná. Soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil a žalovaný, se v poskytnuté lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil, tudíž je jeho souhlas presumován.

- 13 Podle § 82 odst. 1 správního řádu lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřipustné.
- 14 Uvedené ustanovení je výrazem zásady hospodárnosti správního řízení, která vyžaduje, aby odvolací řízení bylo vedeno jen v těch případech, kdy by argumentace odvolatele mohla vést ke změně či zrušení výrokové části rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně. Práva a povinnosti adresátů veřejné správy totiž může závazně zakládat, měnit, rušit či určovat jen výrok rozhodnutí, odůvodnění nikoliv. Proto projednávání sporu o to, o jaké důvody má být jinak nesporný výrok rozhodnutí opřen, by mohlo mít v řadě případů povahu pouhého akademického sporu, k čemuž správní řízení sloužit nemá.
- 15 Odůvodnění má nicméně významnou úlohu v tom směru, že legitimizuje vydané rozhodnutí a osvětluje důvody, které vedly správní orgán k jeho vydání. Brojí-li účastník proti výroku rozhodnutí, činí tak vždy prostřednictvím zpochybnění či popření důvodů, na nichž je postaveno, tj. právě polemikou s jeho odůvodněním. Nanejvýše může účastník uplatnit nové právní argumenty a při dodržení omezení v § 82 odst. 4 správního řádu nové okolnosti a důkazy s tím, že ty správní orgán rozhodující v prvním stupni bezdůvodně opominul. Skutečnost, že účastník řízení polemizuje s odůvodněním rozhodnutí, tedy může vést k závěru o jeho nepřipustnosti ve smyslu § 82 odst. 1 věty druhé správního řádu jen tehdy, jestliže vůbec nebrojí proti nosným důvodům rozhodnutí, popř. argumentuje způsobem, z nějž je bez pochyb seznatelné, že odvolatel neusiluje o změnu výrokové části rozhodnutí, proti němuž podává své odvolání, naopak je s ní srozuměn.
- 16 Tak tomu však v případě odvolání podaného žalobcem nebylo. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí tvrdí, že z podání účastníků (tedy i odvolatele) má být zjevné, že s výrokem usnesením stavebního úřadu, jímž bylo zrušeno ověření pasportu sporné stavby, souhlasí. Toto konstatování je však v naprostém rozporu s tím, co žalobce ve svém odvolání uváděl, ostatně v rekapitulaci jeho odvolání v napadeném rozhodnutí sám žalovaný uvádí, že žalobce považuje potřebu řešení sporné stavby postupem podle § 129 stavebního zákona za mylný názor a že použití ustanovení § 125 stavebního zákona hodnotí s odkazem na dobrou víru, hodnotu stavby a nedochování se projektové dokumentace jako správné. Přitom právě rozporem ověření pasportu stavby, která je nepovolená, s ustanovením § 125 stavebního zákona žalovaný odůvodnil, proč rozhodl stavební úřad správně. Odvolání žalobce pak zřetelně rozporuje všechny tři nosné důvody usnesení stavebního úřadu, který výrok usnesení odůvodnil tím, že stavba je neoprávněná a nepovolená a není znám její vlastník. Žalobce v odvolání uvádí, proč je třeba podle něj stavbu považovat za oprávněnou, proč je (přinejmenším v převážné části) stavbou povolenou a konečně i z čeho dovozuje své vlastnické právo ke sporné stavbě. Podrývá-li odvolání svými argumenty všechny nosné důvody, jichž se stavební úřad na podporu výroku o zrušení ověření pasportu sporné stavby opírá, a dokonce shodou okolností vyjadřuje i opačný názor vůči důvodům, které takovému výroku dodatečně přiřadil žalovaný, nelze hovořit o tom, že toto odvolání směřuje jen proti odůvodnění usnesení stavebního úřadu. Již z argumentace žalobce v podaném odvolání muselo být žalovanému zřejmé, že žalobce má zájem a usiluje o zachování platnosti ověření pasportu stavby. Proto výrok napadeného rozhodnutí, že se odvolání žalobce zamítá jako nepřipustné, nemůže obstát.

- 17 Nelze přisvědčit ani obhajobě postupu žalovaného uplatňované osobami zúčastněnými na řízení III) a IV). Ty totiž ve své argumentaci odvolací argumenty žalobce nehodnotí uceleně, nýbrž z nich vybírají dílčí pasáže, které vykládají v rozporu s celkovým kontextem podání opačně, než odpovídá celkovému vyznění odvolání. Tím však argumentaci překrucují a vkládají žalobci do úst vlastní závěry. Takto nekorektně ovšem záměr odvolatele vykládat nelze. Soud již shora přitom vysvětlil, proč je z odvolání patrné, že se jím žalobce domáhal zachování platnosti ověření pasportu sporné stavby a že požadavek na zrušení usnesení stavebního úřadu byl podepřen odpovídající argumentací směřující proti nosným důvodům tohoto usnesení. Posouzení toho, zda lze za daných okolností aplikovat postup podle § 125 odst. 4 stavebního zákona či zda jde naopak o jeho zneužití, tak bylo (spolu s vypořádáním odvolacích námitek žalobce) úkolem žalovaného, který nebyl oprávněn odvolání žalobce zamítnout jako nepřipustné z důvodu, že brojí jen proti odůvodnění usnesení stavebního úřadu. Skutečnost, že žalovaný určitou argumentaci v tomto směru v napadeném rozhodnutí vyslovil, přitom nemůže zhojit vadu výroku napadeného rozhodnutí, který výslovně konstatuje nepřipustnost žalobcova odvolání.
- 18 Soud, vázán uplatněným žalobním bodem, se pak v tuto chvíli otázkou aplikovatelnosti § 125 odst. 4 stavebního zákona zabývat nemůže. Z tohoto důvodu neobstojí ani argumentace žalovaného v jeho vyjádření k žalobě, která se nijak nevyjadřuje k uplatněnému žalobnímu bodu a směřuje do merita věci. To však soudnímu přezkumu v tuto chvíli otevřeno není, neboť odvolání žalobce nebylo zamítnuto z meritorních důvodů, nýbrž pro údajnou nepřipustnost.
- 19 Lze tedy shrnout, že výrok napadeného rozhodnutí neobstojí, neboť vychází z nesprávného závěru o obsahu odvolání žalobce, potažmo z jeho vadného posouzení. Soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k novému posouzení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
- 20 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud druhým výrokem tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení úspěšný, přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 15.342 Kč. Tato částka sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta ve výši 12.342 Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších přepisů (dále jen „advokátní tarif“)] a ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 2.142,- Kč odpovídající náhradě za 21 % DPH z předchozích částek (vyjma zaplaceného soudního poplatku).
- 21 Posledním výrokem soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení, neboť jim neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim náklady řízení vznikly. Pro výjimečné přiznání náhrady nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných pak soud žádné zvláštní důvody neshledal, ostatně takové důvody samy nekonkretizují ani osoby zúčastněné na řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2017

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.